

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2024

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Handhaving	4
Omgevingsrecht	7
Omgevingswet	7
Wabo	10
8.40- en 8.42-AMvB's	12
Waterwet	13
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	17
Bijstand	18
Sociale zekerheid overig	19
TOZO, NOW, TOFA	19
Bestuursrecht overig	20
APV	20
Huisvesting	22
Wegenverkeerswet	22
Vreemdelingenrecht	24
Regulier	24
Asiel	26
Vreemdelingenbewaring	28
Overig	30

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2024, 542

Conclusie staatsraad advocaat-generaal Nijmeijer, 29-05-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2238](#)

raad van de gemeente Schouwen-Duiveland.

Awb 6:19

Omgevingswet

Invoeringswet Omgevingswet

Wet ruimtelijke ordening (Wro)

FICTIEF BEROEP. OMGEVINGSWET. WRO. TOEPASSING ART. 6:19 AWB BIJ RUIMTELIJKE PLANNEN. CONCLUSIE STAATSRAAD A-G. Conclusie over de toepassing van artikel 6:19 van de Awb bij opvolgende besluiten over ruimtelijke plannen.

Bij deze conclusie is een [persbericht](#) ("Conclusie staatsraad A-G over toepassing van artikel 6:19 Awb bij ruimtelijke plannen") uitgebracht.

JnB 2024, 543

MK CRvB, 10-04-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:727](#)

college van burgemeester en wethouders van Meppel.

Awb 1:2 lid 1 aanhef en onder a

Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 (Wmo 2015)

BELANGHEBBENDE. WMO 2015. BUDGETHOUDERS. In dit geval is het belang van appellante niet rechtstreeks, maar alleen indirect, namelijk via haar contractuele relatie met de budgethouders, bij de besluiten betrokken. Conclusie is dat appellante niet is aan te merken als belanghebbende bij de besluiten.

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Sociale zekerheid overig", JnB 2024, 561.

JnB 2024, 544

MK Rechtbank Midden-Nederland, 07-05-2024, [ECLI:NL:RBMNE:2024:2836](#)

officier van justitie van het Parket Centrale Verwerking Openbaar Ministerie (CVOM), verweerder.

Awb 8:55d

Wet administratiefrechtelijke handhaving verkeersvoorschriften (hierna: Wahv) 9 lid 1

DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BESLISSEN. BEVOEGDHEID. Tegen de beslissing op een administratief beroep in een Wahv-zaak staat beroep open bij de kantonrechter van de rechtbank, die daartoe als bestuursrechter wordt aangemerkt. De kantonrechter is daarom als bijzondere bestuursrechter ook bevoegd bij een beroep tegen het niet tijdig nemen van een beslissing op een administratief beroep in een Wahv-zaak. De Wahv zelf geeft niet de uitspraakmogelijkheden die de algemene bestuursrechter in hoofdstuk 8 van de Awb wel heeft. Voor beroepen tegen niet tijdig beslissen biedt artikel 8:55d van de Awb de algemene bestuursrechter de specifieke mogelijkheid om het bestuursorgaan een opdracht te geven om alsnog een besluit bekend te maken, om daaraan een (rechterlijke) dwangsom te verbinden of om in bijzondere gevallen een andere voorziening te treffen. Al deze instrumenten staan in

hoofdstuk 8 van de Awb maar zijn dus uitgezonderd in Wahv-zaken, op grond van artikel 9, eerste lid, laatste volzin van die wet.

JnB 2024, 545

ABRS, 29-05-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2227](#)

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Awb 8:4 lid 3 aanhef en onder b

Arbeidsomstandighedenregeling 7.7

BEVOEGDHEID. KENNEN/KUNNEN. Besluit Stichting TCVT RA namens de minister om eiser niet op te nemen in het Register Kraanmachinisten. Verwijzing naar onder meer uitspraak ABRS van 26-07-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:2857](#) (r.o. 6). I.c. kan de bestuursrechter geen inhoudelijk oordeel geven over de door [appellant] in de kern opgeworpen vragen of de minister de exameneisen voor het veilig hijsen van een last buiten zicht in het geval van auditieve beperkingen moet aanpassen vanwege het eventueel bestaan van alternatieve communicatiemiddelen, dan wel hier onderzoek naar moet doen, en de vraag of die exameneisen in het individuele geval van [appellant] uit een oogpunt van evenredigheid buiten toepassing gelaten hadden moeten worden. Deze vragen raken immers direct aan de vaststelling van de beoordelingsnormen en de daarop gebaseerde examinering en het kennen en kunnen van [appellant]. De Afdeling kan zich wel uitlaten over de door [appellant] opgeworpen vraag of TCVT RA en de minister terecht hebben geconcludeerd dat hij niet aan de exameneisen heeft voldaan, en hij, gelet op artikel 7.7. van de Arbeidsomstandighedenregeling, reeds om die reden al niet ingeschreven kan worden in het register. Het kennen en kunnen van [appellant] en de gang van zaken tijdens het examen zoals vastgelegd in het beoordelingsformulier en het verslag van de examinator zijn hierbij immers het feitelijke uitgangspunt en liggen bij de vraag of [appellant] geregistreerd moest worden niet op zichzelf ter toetsing voor.

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB 2024, 546

Rechtbank Noord-Nederland, 22-05-2024, [ECLI:NL:RBNNE:2024:1968](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Hoogeveen, verweerder.

Bestemmingsplan De Weide 2016

HANDHAVING. BESTEMMINGSPLAN. Beroep van eiseres tegen de intrekking van een eerdere toewijzing van een verzoek om handhaving. Verweerder heeft in dit geval in het handhavingstraject gekozen voor twee stromen van besluiten, de een gericht tot eiseres, de ander gericht tot derde-partij. Van beide partijen kan niet verwacht worden dat zij rechtsmiddelen instellen tegen een besluit dat niet tot hen gericht is. Voor zover deze besluiten in rechte zijn komen vast te staan tussen verweerder en de geadresseerde partij doordat er geen rechtsmiddelen tegen zijn ingesteld, heeft dit geen werking tegenover een derde.

JnB 2024, 547

Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Nederland, 24-05-2024, [ECLI:NL:RBNNE:2024:2023](#)

burgemeester van de gemeente Groningen, verweerder.

Opiumwet 13b

HANDHAVING. OPIUMWET 13b. GESCHIKTHEID EN NOODZAKELIJKHEID. Sluiting woning voor zes maanden. I.c. wordt geoordeeld dat verweerder vooralsnog onvoldoende heeft gemotiveerd dat de sluiting van de woning zowel een geschikt als een noodzakelijk middel vormt om het doel van herstel van de openbare orde te bereiken. De wel goed onderbouwde aspecten, te weten het deel uitmaken van een drugscircuit en de handel in harddrugs, zijn daarvoor nog niet voldoende. De geschiktheid en noodzakelijkheid van de sluiting staan nog niet vast. Schorst het primaire besluit.

[...] 1.1. Met het bestreden besluit [...] heeft verweerder aan verzoeker een last onder bestuursdwang opgelegd, inhoudende dat zijn woning op het [adres] te Groningen (hierna: woning) voor een periode van zes maanden wordt gesloten. [...]

[...] 5.4. De voorzieningenrechter overweegt dat in dit geval sprake is van handel in harddrugs. Verder acht de voorzieningenrechter aannemelijk dat de woning deel uitmaakt van het drugscircuit gezien de omstandigheden dat verzoeker is aangehouden wegens het dealen van drugs en dat de politie vervolgens in de woning handelshoeveelheden drugs heeft aangetroffen. Blijkbaar gebruikt verzoeker de woning als opslagplaats voor de drugs. Verder volgt uit de aangetroffen hoeveelheden drugs dat verzoeker contacten heeft met leveranciers van grotere partijen.

5.5. Er is echter geen aanwijzing dat verzoeker in de woning zelf, of in het complex waarvan de woning deel uitmaakt, drugstransacties heeft afgesloten. Er is niet gebleken dat er loop was naar de woning van drugsgebruikers of drugsleveranciers. Van een aanwijzing dat de drugshandel vanuit de woning plaats heeft gevonden, is (nog) geen sprake.

5.6. Ter zitting is besproken dat de sluiting van de woning voor de buitenwereld zichtbaar zal worden gemaakt door het aanbrengen van een matrixbord aan de buitenkant van het appartement. De voorzieningenrechter overweegt dat een dergelijk bord voor vrijwel niemand zichtbaar zal zijn omdat het geplaatst zal zijn hoog aan de achterkant van het appartementengebouw, kennelijk zonder dat een voorbijganger dit kan zien. Het is de voorzieningenrechter daarom niet duidelijk hoe verweerder hiermee het signaal afgeeft dat hij optreedt tegen drugscriminaliteit.

5.7.1. Ter zitting heeft verweerder toegelicht dat het gebied rond de woning een uitgaansbuurt is waar veel mensen van alle leeftijden komen. Het dealen van drugs maakt dit gebied kwetsbaar.

5.7.2. De voorzieningenrechter acht dit onvoldoende om dit deel van het centrum van de stad Groningen om die reden als een voor drugscriminaliteit kwetsbare wijk aan te merken. In de jurisprudentie wordt daarmee gedoeld op een wijk die sociaaleconomisch kwetsbaar is en ook al eerder te kampen heeft gehad met drugscriminaliteit. De onderbouwing door verweerder biedt onvoldoende grond voor de conclusie dat die situatie zich in deze zaak voordoet.

5.8. De voorzieningenrechter oordeelt daarom dat verweerder vooralsnog onvoldoende heeft gemotiveerd dat de sluiting van de woning zowel een geschikt als een noodzakelijk middel vormt om het doel van herstel van de openbare orde te bereiken. De wel goed onderbouwde aspecten, te weten het deel uitmaken van een drugscircuit en de handel in harddrugs, zijn daarvoor nog niet voldoende.

6. Omdat de geschiktheid en noodzakelijkheid van de sluiting nog niet vaststaan, komt de voorzieningenrechter niet toe aan het bespreken van de evenwichtigheid van de voorgenomen sluiting.

[...] 7.1. De voorzieningenrechter wijst het verzoek toe en treft de voorlopige voorziening dat het besluit van [...] wordt geschorst. [...]

JnB 2024, 548

Voorzieningenrechter Rechtbank Midden-Nederland, 23-05-2024, [ECLI:NL:RBMNE:2024:3170](#)

burgemeester van de gemeente Utrecht.

Opiumwet 13b

HANDHAVING. OPIUMWET 13b. NOODZAKELIJKHEID. I.c. wordt geoordeeld dat de burgemeester sluiting van een woning voor 3 maanden noodzakelijk mocht vinden. In de woning is veel softdrugs gevonden. Ook zijn er in de woning attributen gevonden die duiden op betrokkenheid bij drugshandel. Er zijn zoals verzoekers aanvoeren inderdaad geen duidelijke aanwijzingen dat er vanuit de woning gehandeld werd. In dit geval zijn er echter andere omstandigheden die maken dat de burgemeester sluiting toch noodzakelijk mocht vinden. Er is namelijk al eerder een handelshoeveelheid drugs in de woning is gevonden; dat heet recidive. In januari 2020 is bij een eerdere doorzoeking een plak hasj van 96 gram gevonden in de bank van de woonkamer. Verzoekster heeft op de zitting gezegd dat zij zich hiervan niks kan herinneren, maar de voorzieningenrechter gaat uit van wat de politie daarover heeft beschreven. De burgemeester mocht verder meewegen dat de woning in [wijk] ligt. [wijk] is een zeer kwetsbare wijk, er is veel criminaliteit en juist ook veel drugscriminaliteit. De mensen uit [wijk] hebben niet veel vertrouwen in de overheid en in de politie en trekken niet snel aan de bel als zij last van anderen hebben of bang zijn. De burgemeester heeft onder deze omstandigheden mogen aannemen dat de woning een rol speelt in de keten van drugshandel en een sluiting voor de duur van drie maanden noodzakelijk mogen vinden. Dat verzoeker in voorlopige hechtenis zit maakt niet dat sluiting niet meer nodig is. Een woningsluiting is immers een pandgerichte maatregel. Het tijdsverloop sinds de vondst van de drugs en de sluiting vindt de voorzieningenrechter in deze zaak niet zodanig dat dit leidt tot een ander oordeel.

JnB 2024, 549

Voorzieningenrechter rechtbank Midden-Nederland, 23-05-2024, [ECLI:NL:RBMNE:2024:3169](#)
burgemeester van de gemeente Utrecht.

Opiumwet 13b

HANDHAVING. OPIUMWET 13b. BEVOEGDHEID. Sluiting garagebedrijf voor twaalf maanden. I.c. wordt geoordeeld dat de burgemeester zich ten onrechte bevoegd heeft geacht om het bedrijfspand op grond van artikel 13b Opiumwet te sluiten. Hoewel verzoeker geen duidelijke uitleg heeft gegeven voor de aanwezigheid van het slakkenhuis in het bedrijfspand, is de vondst van het slakkenhuis naar het oordeel van de voorzieningenrechter op zichzelf gezien onvoldoende om vast te stellen dat sprake is of zal zijn van verboden voorbereidingshandelingen. De voorzieningenrechter kan hieruit niet afleiden dat het slakkenhuis gebruikt zal worden om op bedrijfsmatige manier illegaal hennep te telen. In de bijkomende omstandigheden ziet de voorzieningenrechter geen aanleiding voor een andere conclusie. Deze hebben namelijk geen duidelijke relatie tot het gevonden slakkenhuis. Dat uit de politierapportage blijkt dat er in het verleden mogelijk drugs in het pand werd opgeslagen, betekent niet dat het pand ook nu een schakel vormt in de distributie van drugs. Aan die gestelde opslag in het verleden kan met de vondst van het slakkenhuis niet zomaar de conclusie worden verbonden dat verzoeker het bedrijfspand nu gebruikt of gaat gebruiken voor het bedrijfsmatig illegaal telen van hennep. Hetzelfde geldt voor dat er in de woning van verzoeker hasj is gevonden.

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Omgevingswet

JnB 2024, 550

Voorzieningenrechter Rechtbank Gelderland, 23-05-2024, [ECLI:NL:RBGEL:2024:3065](#)

college van Gedeputeerde Staten van Gelderland.

Habitatrichtlijn

Omgevingswet 5.1 lid 2 onder g

Besluit activiteit leefomgeving (Bal) 11.46 onder b

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 8.74k lid 1

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. Omgevingsvergunning voor het verstoren van wolven met afwijkend gedrag met een paintballgeweer. I.c. wordt geoordeeld dat het college de noodzaak van het opzettelijk verstoren van de wolf in het belang van de openbare veiligheid en dat er geen sprake is van bevredigende alternatieven, onvoldoende heeft onderbouwd. Het bezwaar heeft daarom een redelijke kans van slagen. De voorzieningenrechter wijst het verzoek om een voorlopige voorziening toe en schorst het bestreden besluit tot 6 weken na bekendmaking van de beslissing op bezwaar.

Bij deze uitspraak is een [nieuwsbericht](#) ("Provincie Gelderland mag wolf voorlopig niet verstoren met paintballgeweer") uitgebracht.

JnB 2024, 551

Conclusie staatsraad advocaat-generaal Nijmeijer, 29-05-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2238](#)

raad van de gemeente Schouwen-Duiveland.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 6:19

Omgevingswet

Invoeringswet Omgevingswet

Wet ruimtelijke ordening (Wro)

OMGEVINGSWET. WRO. TOEPASSING ART. 6:19 AWB BIJ RUIMTELIJKE PLANNEN.

CONCLUSIE STAATSRAAD A-G. Conclusie over de toepassing van artikel 6:19 van de Awb bij opvolgende besluiten over ruimtelijke plannen.

[...] 7. Conclusie

Gelet op het voorgaande concludeer ik over de aan mij voorgelegde vragen als volgt.

(1) Is er aanleiding om de rechtspraak over de toepassing van artikel 6:19 van de Awb in bestemmingsplanzaken onder de Wro (op onderdelen) aan te passen?

In bestemmingsplanzaken wordt artikel 6:19 van de Awb ruim toegepast. Daardoor ontstaat in vergelijking tot andere typen zaken relatief vaak een fictief beroep tegen een besluit dat hangende beroep wordt genomen. Dat heeft vanuit het oogpunt van effectieve geschilbeslechting voordelen maar ook nadelen. De nadelen houden in belangrijke mate verband met de uitdijende werking die fictief beroep heeft op de omvang van het geding in het reële beroep. Om die uitdijende werking te beperken, kan de rechtspraak worden aangepast opdat:

- a) alleen fictief beroep ontstaat ten aanzien van herstelbesluiten en reparatiebesluiten;
- b) bij de beoordeling of sprake is van een reparatiebesluit nadrukkelijk(er) een relatie wordt gelegd met de beroepsgronden die in het reële beroep zijn ingebracht;

c) in geval van fictief beroep de kring van beroepsgerechtigden consequent wordt ingeperkt tot degenen die door het hangende beroep genomen besluit in een nadeliger positie komen te verkeren of door gewijzigde feiten of omstandigheden redelijkerwijs niet kan worden verweten dat zij tegen het oorspronkelijke besluit geen beroep hebben ingesteld

d) bij gecombineerde besluiten geen fictief beroep wordt aangenomen maar rechtsbescherming wordt geconstrueerd door het instellen van reëel beroep tegen het hangende beroep genomen besluit. Dit kan echter alleen als wordt voldaan aan een aantal randvoorwaarden om de effectieve geschilbeslechting en de rechtsbescherming te borgen.

(2) Bestaat er aanleiding om de toepassing van artikel 6:19 Awb te veranderen in zaken die gaan over de wijziging van een omgevingsplan?

De uitdijende werking die fictief beroep heeft op de omvang van het geding in het reële beroep, kan door de regelstructuur van een omgevingsplan toenemen. De uitdijende werking kan worden verminderd door dezelfde maatregelen als genoemd onder 1). Omdat de gemeenteraad de omgevingsplanbevoegdheid kan delegeren aan het college van burgemeester en wethouders, zou artikel 6:19 van de Awb ook van toepassing moeten kunnen zijn als het besluit dat hangende beroep wordt genomen, afkomstig is van een ander bestuursorgaan. [...]

Bij deze conclusie is een [persbericht](#) ("Conclusie staatsraad A-G over toepassing van artikel 6:19 Awb bij ruimtelijke plannen") uitgebracht.

JnB 2024, 552

MK ABRS, 29-05-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2224](#)

college van burgemeester en wethouders van Breda.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1

Omgevingswet

Invoeringswet Omgevingswet 4.18, 4.19

OMGEVINGSWET. INWERKINGTREDING. OVERGANGSRECHT. PLANSCHADE. Geschil over de hoogte van een toegekende tegemoetkoming in planschade die appelllant stelt te hebben geleden als gevolg van de inwerkingtreding van de inwerkingtreding van een bestemmingsplan en een verleende omgevingsvergunning. Het nieuwe bestemmingsplan is een besluit als bedoeld in artikel 6.1, tweede lid, aanhef en onder a, van de Wro. De omgevingsvergunning is een besluit als bedoeld in artikel 6.1, tweede lid, aanhef en onder c, van de Wro. Gelet op het overgangsrecht Omgevingswet blijft in dit geval de Wro, zoals die gold vóór 1 januari 2024, van toepassing.

[...] 1. Het geschil tussen partijen gaat over de hoogte van de door het college aan [appellant] toegekende tegemoetkoming in planschade.

[...] 2. [appellant] is eigenaar van de burgerwoning aan de [locatie 1] en de bedrijfswoningen aan de [locatie 2] en de [locatie 3] [...]. Bij brief van [...], heeft hij het college verzocht om een tegemoetkoming in de planschade die hij stelt te hebben geleden als gevolg van de inwerkingtreding van onder andere het bij raadsbesluit van 21 april 2011 vastgestelde bestemmingsplan Hazeldonk (hierna: het nieuwe bestemmingsplan) en een bij besluit van 8 mei 2013 verleende omgevingsvergunning (hierna: de omgevingsvergunning). Deze planologische maatregelen zijn genomen ten behoeve van het realiseren van drie windturbines met een tiphoogte van 149 m op het bedrijventerrein Hazeldonk (hierna: het plangebied). [...]

[...] overgangsrecht inwerkingtreding Omgevingswet

3. Op 1 januari 2024 is de Wet ruimtelijke ordening (hierna: de Wro) ingetrokken en is de Omgevingswet in werking getreden.

In artikel 4.18 van de Invoeringswet Omgevingswet heeft de wetgever regels van overgangsrecht gegeven voor een verzoek om vergoeding van schade die is veroorzaakt door een onherroepelijk besluit als bedoeld in artikel 6.1, tweede lid, onder c, van de Wro. In het derde lid is bepaald dat het oude recht van toepassing blijft op het verzoek om schadevergoeding tot het besluit op dat verzoek onherroepelijk wordt en, bij toewijzing van het verzoek, de toegewezen schadevergoeding volledig is betaald.

In artikel 4.19 van de Invoeringswet Omgevingswet heeft de wetgever regels van overgangsrecht gegeven voor een verzoek om vergoeding van schade die is geleden door de inwerkingtreding van een besluit als bedoeld in artikel 6.1, tweede lid, aanhef en onder a, b, e of f, van de Wro. In het derde lid is bepaald dat het oude recht van toepassing blijft op het verzoek om schadevergoeding tot het besluit op dat verzoek onherroepelijk wordt en, bij toewijzing van het verzoek, de toegewezen schadevergoeding volledig is betaald.

Het nieuwe bestemmingsplan is een besluit als bedoeld in artikel 6.1, tweede lid, aanhef en onder a, van de Wro. De omgevingsvergunning is een besluit als bedoeld in artikel 6.1, tweede lid, aanhef en onder c, van de Wro. Dat betekent dat in dit geval de Wro, zoals die gold vóór 1 januari 2024, van toepassing blijft. [...]

JnB 2024, 553

MK Rechtbank Overijssel, 22-05-2024, [ECLI:NL:RBOVE:2024:2621](#)

college van gedeputeerde staten van Overijssel, verweerder.

Omgevingswet 5.44

Invoeringswet Omgevingswet 4.1 aanhef en onder f, 4.3 aanhef en onder a, 4.62 t/m 4.65

Waterwet 5.4, 7.14

Crisis- en herstelwet (hierna: Chw) 1.1, aanhef en onder a, bijlage 1

OMGEVINGSWET. OVERGANGSRECHT. WATERWET. PROCESBELANG. Afwijzing handhavingsverzoeken. I.c. hebben eisers geen belang meer bij de beoordeling van de beroepen tegen de bestreden besluiten. Het gaat om besluiten op verzoeken om handhavend op te treden tegen het ontbreken van een projectplan, niet om besluiten tot vaststelling van het projectplan zelf. In de Invoeringswet Omgevingswet is niet voorzien in overgangsrecht voor een besluit als waarover het in deze zaak gaat. Dit betekent dat de plicht om voorafgaand aan de wijziging van een waterstaatswerk een projectplan vast te stellen sinds 1 januari 2024 inderdaad is gewijzigd in de bevoegdheid om daarvoor een projectbesluit te nemen. Het ontbreken van een projectplan kan dan niet meer worden aangemerkt als een overtreding, zodat er geen aanleiding meer is om te beoordelen of tegen het ontbreken van een projectplan handhavend moet worden opgetreden. Het betoog dat een projectbesluit als bedoeld in artikel 5.44 van de Omgevingswet vergelijkbaar is met een projectplan als bedoeld in artikel 5.4 van de Waterwet, wordt niet gevolgd.

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Waterwet".

[Naar inhoudsopgave](#)

Wabo

JnB 2024, 554

Tussenuitspraak MK Rechtbank Oost-Brabant, 29-05-2024, [ECLI:NL:RBOBR:2024:2258](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Meierijstad, het college.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 aanhef en onder a onder 3°

Interim omgevingsverordening Noord-Brabant (IOV)

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. Omgevingsvergunning voor huisvesting van 500

arbeidsmigranten. I.c. wordt geoordeeld dat de beroepen van eisers tegen het bestreden

besluit slagen. In het bestreden besluit en de daaraan verbonden voorschriften is

onvoldoende geborgd dat de huisvesting van arbeidsmigranten niet ten koste gaat van de

kwaliteit van de leefomgeving, de veiligheid en de gezondheid en staat onvoldoende vast dat

de omgeving voldoende draagkracht heeft. Niet op voorhand wordt uitgesloten dat de

huisvesting van arbeidsmigranten toch kan passen in de omgeving en dat de omgeving

voldoende draagkracht heeft voor de ontwikkeling als deze gebreken kunnen worden

hersteld. De rechtbank geeft het college de gelegenheid om de gebreken te herstellen en treft

de voorlopige voorziening dat wel gebruik mag worden gemaakt van de vergunning onder

aanvullende voorwaarden.

[...] 1. In deze uitspraak beoordeelt de rechtbank het beroep van eisers tegen de aan vergunninghoudster verleende omgevingsvergunning voor het realiseren van 100 4-6 persoons logiesverblijven en een ontvangstgebouw voor de tijdelijke huisvesting (maximaal 15 jaar) van shortstay internationale medewerkers in Veghel.

[...] 13.4 Veel omwonenden van een locatie waar arbeidsmigranten worden gehuisvest, zijn bang voor overlast en een grote verandering van hun leefomgeving. Het huisvesten van arbeidsmigranten is ook iets anders dan wonen in een woning. Aanvaardbaarheid van de verhouding tussen arbeidsmigranten (of andere groepen met doorgaans een ander levensritme dan de overige bewoners van een bepaald gebied) hangt af van de omstandigheden van het geval. De rechtbank gaat ervan uit dat dit ook wordt bedoeld in de Beleidsnota, waarin is bepaald dat grootschalige huisvesting enkel mogelijk is indien de draagkracht van de omgeving dit toelaat. In de Beleidsnota staat het volgende: "Gemeente Meierijstad maakt daarom huisvesting door middel van grootschalige gebouwen mogelijk aan de rand van het bedrijventerrein. De omvang en de aard van de huisvesting is afhankelijk van de draagkracht van de omgeving".

13.5. Bij het toetsen van de draagkracht van de omgeving en de gevolgen voor de kwaliteit van de leefomgeving acht de rechtbank de volgende omstandigheden van belang.

[...]

13.6. De rechtbank is van oordeel dat een omgevingsvergunning voor de grootschalige huisvesting van arbeidsmigranten op deze locatie niet ten koste hoeft te gaan van de kwaliteit van de leefomgeving, de veiligheid en de gezondheid. De huidige voorschriften in het bestreden besluit schieten echter tekort om alle negatieve gevolgen van deze ontwikkeling voor de omgeving voldoende te beperken. De rechtbank noemt een aantal gebreken:

– De schutting rond het project speelt een belangrijke rol in het beperken van de gevolgen. Daardoor wordt het project afgeschermd van de omgeving en kunnen arbeidsmigranten niet achterlangs naar Dorshout. De rechtbank ziet niet in waarom de schutting rondom het project pas na ingebruikname hoeft te worden gerealiseerd.

– Ook de huisregels spelen een grote rol bij het beperken van de gevolgen voor de omgeving. Alleen kunnen omwonenden hier geen beroep op doen en ook het college heeft weinig invloed op de inhoud van de huisregels. De rechtbank acht het van belang dat omwonenden het college kunnen verzoeken om vergunninghoudster te laten toezien op naleving van het huishoudelijk reglement. Het huishoudelijk reglement maakt echter geen onderdeel uit van de vergunningvoorschriften, noch bevatten deze voorschriften een verplichting voor vergunninghoudster om toe te zien op de naleving van het huishoudelijk reglement. De voorschriften voorzien ook niet in een mogelijkheid tot inspraak van omwonenden, of controle door het bevoegd gezag.

– De rechtbank acht het verder aangewezen dat omwonenden en vergunninghoudster met elkaar in gesprek blijven over de gevolgen van het project voor de omgeving. Weliswaar verwacht het college dat arbeidsmigranten niet via de weg Dorshout zullen rijden, fietsen of wandelen, maar het college heeft geen mogelijkheden om vergunninghoudster te bewegen aanvullende maatregelen te treffen als deze verwachting onverhoopt niet of onvoldoende uitkomt.

Het college had deze aspecten beter moeten regelen in het bestreden besluit en moeten meenemen bij het stellen van de voorschriften in het bestreden besluit om een evenwicht tussen de belangen van vergunninghoudster en omwonenden te bewerkstelligen. Dat heeft het college onvoldoende gedaan. De hierop betrekking hebbende beroepsgronden van eisers slagen.

[...] 14. De beroepen van eisers tegen het bestreden besluit slagen. In het bestreden besluit en de daaraan verbonden voorschriften is onvoldoende geborgd dat de huisvesting van arbeidsmigranten niet ten koste gaat van de kwaliteit van de leefomgeving, de veiligheid en de gezondheid en staat onvoldoende vast dat de omgeving voldoende draagkracht heeft. Daarom is het bestreden besluit genomen in strijd met artikel 3.42, tweede lid, van de IOV en in strijd met de Beleidsnota (en daarmee zonder de dan vereiste verklaring van geen bedenkingen).

14.1. De rechtbank sluit echter niet op voorhand uit dat de huisvesting van arbeidsmigranten toch kan passen in de omgeving en dat de omgeving voldoende draagkracht heeft voor de ontwikkeling als deze gebreken kunnen worden hersteld. Daarom wil de rechtbank het college de gelegenheid bieden om de gebreken te herstellen. Op grond van artikel 8:80a van de Awb doet de rechtbank daarom een tussenuitspraak. [...]

[...] 14.3. De rechtbank ziet, in wat zij hiervoor heeft overwogen, aanleiding de volgende voorlopige voorziening te treffen. De rechtbank schorst de omgevingsvergunning tot de einduitspraak. De rechtbank bepaalt dat vergunninghoudster desondanks in de tussentijd gebruik kan maken van de verleende omgevingsvergunning. De rechtbank vindt van belang dat vergunninghoudster de mogelijkheid krijgt om zich te bewijzen en dat eisers kunnen ervaren wat de impact is van de huisvesting van arbeidsmigranten. De rechtbank verbindt wel de volgende voorwaarden aan deze toestemming:

– Vergunninghoudster mag de huisvestingslocatie pas in gebruik nemen als de schutting die deel uitmaakt van de landschappelijke inpassing is geplaatst.

– Vergunninghoudster dient te zorgen dat de huisregels worden nageleefd. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

JnB 2024, 555

Rechtbank Noord-Nederland, 23-05-2024, [ECLI:NL:RBNNE:2024:2076](#)

college van burgemeester en wethouders van Aa en Hunze, verweerder.

Activiteitenbesluit milieubeheer (hierna: Activiteitenbesluit)

Activiteitenregeling milieubeheer (hierna: Activiteitenregeling) 3.14o onder a

ACTIVITEITENBESLUIT. Afwijzing verzoek tot handhaving vanwege geluidsoverlast door windturbines. Op grond van artikel 3.14o, onder a, van de Activiteitenregeling registreert de drijver van de inrichting het geluidsvermogen Le gedurende het afgelopen kalenderjaar. Dit betekent dat pas na afloop van een kalenderjaar berekend kan worden of er sprake is van overschrijding van de geluidnorm voor dat jaar. De windturbine waar eiser overlast van ondervindt, is op 1 juli 2021 voor het eerst gaan draaien. Ten tijde van het bestreden besluit was niet vast te stellen of de geluidnormen werden overschreden en of er dus sprake was van een overtreding. Nu niet vast te stellen was of er sprake was van een overtreding, wordt geoordeeld dat het college op goede gronden heeft besloten niet tot handhaving over te gaan.

JnB 2024, 556

MK Rechtbank Oost-Brabant, 29-05-2024, [ECLI:NL:RBOBR:2024:2252](#)

college van burgemeester en wethouders van Eindhoven, verweerder.

Activiteitenbesluit milieubeheer (hierna: Activiteitenbesluit) 5.46

ACTIVITEITENBESLUIT. Afwijzing verzoek om handhavend optreden ten aanzien van asfaltcentrale. Emissie-eisen. I.c. wordt geen aanleiding gezien om artikel 5.46 van het Activiteitenbesluit onverbindend te verklaren omdat naftaleen mogelijk abusievelijk tot de PAK als bedoeld in artikel 5.46 van het Activiteitenbesluit wordt gerekend (althans dat in dit artikel geen onderscheid wordt gemaakt in verschillende soorten PAK (dus wegens strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel). Hierbij wordt in aanmerking genomen dat de betreffende norm al geruime tijd in het Activiteitenbesluit is opgenomen en ongewijzigd in het Bal is opgenomen. Gelet op de mogelijke risico's van naftaleen staat het voorzorgsbeginsel hieraan in de weg. Bovendien kunnen naast naftaleen ook andere PAK's worden uitgestoten die mogelijk veel schadelijker zijn voor de volksgezondheid. Verder wordt in aanmerking genomen dat het voor eiseres en voor andere asfaltcentrales niet onmogelijk is om door middel van maatregelen aan de normstelling in dit artikel te voldoen. Eiseres wordt niet onevenredig zwaar in haar belangen geschaad. Verwijzing naar uitspraak rechtbank Gelderland van 06-02-2024 ([ECLI:NL:RBGEL:2024:586](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

JnB 2024, 557

MK ABRS, 29-05-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2236](#)

college van dijkgraaf en heemraden van het Waterschap Vallei en Veluwe.

Algemene wet bestuursrecht 1:2, 8:1

Waterwet

WATERWET. BELANGHEBBENDE. Vaststelling legger. I.c. wordt geoordeeld dat [appellant] geen belanghebbende is bij de aanwijzing als onderhoudsplichtige van de duiker. [appellant] is erfpachter en heeft daarmee een zakelijk recht op het perceel. Daarom kan geen vergelijking worden gemaakt met de door het college genoemde uitspraak van de ABRS van 22-06-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:1759](#). Hierin gaat het namelijk om pacht en niet om erfpacht en pacht is geen zakelijk recht. Maar dit betekent niet noodzakelijkerwijs dat [appellant] belanghebbende is bij de aanwijzing als onderhoudsplichtige van de duiker. Voor die vraag is bepalend of dat besluit zijn recht op erfpacht raakt en dat is niet het geval.

Besluit waarbij het college de legger [...] heeft vastgesteld. Daarin is ASR voor 50% aangewezen als onderhoudsplichtige voor het buitengewoon onderhoud van een duiker. [...]

Ontvankelijkheid van [appellant]

4. [appellant] betoogt dat de rechtbank zijn beroep ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard.

[appellant] stelt dat hij belanghebbende is, aangezien hij erfpachter van het perceel is en de verwachting bestaat dat hij daarvan in de toekomst weer eigenaar en daarmee ook onderhoudsplichtige wordt. [...]

4.2. [appellant] is erfpachter en heeft daarmee een zakelijk recht op het perceel van ASR. Daarom kan geen vergelijking worden gemaakt met de door het college genoemde uitspraak van de Afdeling van 22 juni 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:1759](#), waaraan het college het standpunt ontleent dat [appellant] geen belanghebbende is. In die uitspraak gaat het namelijk om pacht en niet om erfpacht en pacht is geen zakelijk recht. Maar dit betekent niet noodzakelijkerwijs dat [appellant] belanghebbende is bij de aanwijzing als onderhoudsplichtige van de duiker. Voor die vraag is bepalend of dat besluit zijn recht op erfpacht raakt. De Afdeling concludeert dat dit niet het geval is. Op de zitting heeft ASR toegelicht dat de erfpacht van [appellant] niet inhoudt dat hij de onderhoudsplicht van ASR zal moeten dragen. De onderhoudsplicht voor buitengewoon onderhoud zou pas op [appellant] kunnen komen te rusten, nadat daartoe een besluit door het college is genomen. [appellant] heeft geen andere omstandigheden aangedragen die maken dat zijn recht van erfpacht wordt geraakt door het besluit. Daarnaast is alleen de verwachting dat [appellant] in de toekomst eigenaar van het perceel van ASR zal worden en in verband daarmee zal worden aangewezen als onderhoudsplichtige van de duiker, een onzekere gebeurtenis. Alleen al daarom biedt dat geen grond voor het oordeel dat [appellant] belanghebbende is.

Omdat [appellant] geen belanghebbende is, kon hij geen zienswijze naar voren brengen over het besluit. Artikel 3:15 van de Awb bepaalt namelijk dat alleen belanghebbenden een zienswijze kunnen indienen over een ontwerpbesluit. De Waterschapswet maakt in dit geval geen uitzondering op die bepaling. De Afdeling komt daarom niet toe aan een bespreking van de vragen of [appellant] een zienswijze heeft ingediend of dat hij dat had moeten doen en de daarmee samenhangende vervolgvragen. Gelet op het voorgaande heeft de rechtbank het beroep voor zover dat door hem is ingesteld, terecht niet-ontvankelijk verklaard.

Het betoog slaagt niet. [...]

JnB 2024, 558

MK Rechtbank Overijssel, 22-05-2024, [ECLI:NL:RBOVE:2024:2621](#)

college van gedeputeerde staten van Overijssel, verweerder.

Waterwet 5.4, 7.14

Omgevingswet 5.44

Invoeringswet Omgevingswet 4.1 aanhef en onder f, 4.3 aanhef en onder a, 4.62 t/m 4.65

Crisis- en herstelwet (hierna: Chw) 1.1, aanhef en onder a, bijlage 1

WATERWET. PROCESBELANG. OMGEVINGSWET. OVERGANGSRECHT. Afwijzing handhavingsverzoeken. I.c. hebben eisers geen belang meer bij de beoordeling van de beroepen tegen de bestreden besluiten. Het gaat om besluiten op verzoeken om handhavend op te treden tegen het ontbreken van een projectplan, niet om besluiten tot vaststelling van het projectplan zelf. In de Invoeringswet Omgevingswet is niet voorzien in overgangsrecht voor een besluit als waarover het in deze zaak gaat. Dit betekent dat de plicht om voorafgaand aan de wijziging van een waterstaatswerk een projectplan vast te stellen sinds 1 januari 2024 inderdaad is gewijzigd in de bevoegdheid om daarvoor een projectbesluit te nemen. Het ontbreken van een projectplan kan dan niet meer worden aangemerkt als een overtreding, zodat er geen aanleiding meer is om te beoordelen of tegen het ontbreken van een projectplan handhavend moet worden opgetreden. Het betoog dat een projectbesluit als bedoeld in artikel 5.44 van de Omgevingswet vergelijkbaar is met een projectplan als bedoeld in artikel 5.4 van de Waterwet, wordt niet gevolgd.

Bij afzonderlijke besluiten van 22 oktober 2021 (de primaire besluiten) heeft verweerder de handhavingsverzoeken van eisers van 6 april 2021 afgewezen.

Bij afzonderlijke besluiten van 12 juli 2022 op de bezwaren van eisers (de bestreden besluiten) heeft verweerder de primaire besluiten gedeeltelijk herroepen en geconcludeerd dat hij niet bevoegd is om te beslissen op de handhavingsverzoeken, voor zover die betrekking hebben op handhavend optreden tegen het niet vaststellen van een projectplan. [...]

Beoordeling van het procesbelang

10.1 Procesbelang is het belang dat een belanghebbende heeft bij de uitkomst van een procedure. Het is vaste rechtspraak dat de bestuursrechter alleen dan tot het beoordelen van rechtsvragen is geroepen, als dat van betekenis is voor het geschil over een besluit van een bestuursorgaan. Daarbij gaat het erom of het doel dat de belanghebbende voor ogen staat met het rechtsmiddel kan worden bereikt en voor de belanghebbende van feitelijke betekenis is. In beginsel heeft een belanghebbende die opkomt tegen een besluit, belang bij een beoordeling van zijn bezwaar of beroep, tenzij vast komt te staan dat ieder belang bij de procedure ontbreekt of is komen te vervallen.⁴ De vraag of belang bestaat bij de beoordeling van een beroep wordt beoordeeld naar de stand van zaken ten tijde van de uitspraak. Daarbij kunnen dus omstandigheden worden betrokken van na het bestreden besluit. Verder kan belang bij beoordeling van een beroep bestaan als een belanghebbende stelt schade te hebben geleden door de bestuurlijke besluitvorming. Daarvoor is vereist dat tot op zekere hoogte aannemelijk wordt gemaakt dat deze schade daadwerkelijk is geleden als gevolg van het bestreden besluit.⁵

10.2 Op 1 januari 2024 zijn de Omgevingswet en de Invoeringswet Omgevingswet in werking getreden. In artikel 4.3, aanhef en onder a, van de Invoeringswet Omgevingswet is, kort gezegd, bepaald dat als voor de inwerkingtreding van de Omgevingswet een aanvraag om een besluit is

ingediend het oude recht van toepassing blijft. Dit artikel geldt ook voor een verzoek van een belanghebbende aan een bestuursorgaan om handhavend op te treden.⁶

10.3 Artikel 4.3 van de Invoeringswet Omgevingswet staat in afdeling 4.1 van die wet.

In artikel 4.1 van de Invoeringswet Omgevingswet is het toepassingsbereik van afdeling 4.1 weergegeven. Artikel 4.1, aanhef en onder f, van de Invoeringswet Omgevingswet bepaalt dat, tenzij bij of krachtens hoofdstuk 4 van die wet anders is bepaald, afdeling 4.1 van toepassing is op besluiten die zijn genomen op grond van of met toepassing van de artikelen 5.1, 5.2, 6.2, 6.3, 6.4, 6.5 en 6.10 van de Waterwet. In de memorie van toelichting bij de Invoeringswet Omgevingswet staat dat de overgangsbepalingen van afdeling 4.1 de eerbiedigende werking regelen voor totstandkomings- of rechtsbeschermingsprocedures tegen een legger, een peilbesluit, een watervergunning, een gedoogplichtbeschikking en een toegangsbeperkingsverbod.⁷ Hieruit kan worden opgemaakt dat afdeling 4.1 van de Invoeringswet Omgevingswet - en dus ook artikel 4.3 van die wet - niet van toepassing is op besluiten die zijn genomen op grond van of met toepassing van artikel 5.4 en/of artikel 8.1 van de Waterwet, met betrekking tot een projectplan.

10.4 Verder staat in die memorie van toelichting dat het overgangsrecht voor projectplannen volledig is geregeld in afdeling 4.3 van de Invoeringswet Omgevingswet, in de artikelen 4.62 tot en met 4.65. Die artikelen regelen zowel de gelijkstelling van onherroepelijke projectplannen als de eerbiedigende werking voor in voorbereiding en in een rechtsbeschermingsprocedure zijnde projectplannen.⁸ De rechtbank stelt vast dat de artikelen 4.62 tot en met 4.65 van de Invoeringswet Omgevingswet geen betrekking hebben op een beslissing op een verzoek om handhavend op te treden tegen het ontbreken van een projectplan.

10.5 Eisers hebben bij aanvullend beroepschrift van 15 februari 2024 gereageerd op verweerders brief van 6 februari 2024. Hierin stellen zij dat afdeling 4.1 van de Invoeringswet Omgevingswet wel degelijk voorziet in overgangsrecht voor handhavingsverzoeken met betrekking tot projectplannen, omdat op het wijzigen van waterstaatswerken als bedoeld in artikel 5.4 van de Waterwet altijd de Crisis- en herstelwet (Chw) van toepassing is. [...]

10.7 De rechtbank is van oordeel dat de bestreden besluiten niet zijn aan te merken als besluiten waarop de Chw van toepassing is. Het gaat in deze zaak om besluiten op verzoeken om handhavend op te treden tegen het ontbreken van een projectplan, niet om besluiten tot vaststelling van het projectplan zelf. Voor de wijziging van het kanaal was een projectplan vereist. Dat is niet in geschil. De besluiten op de verzoeken om daartegen handhavend op te treden zijn op zichzelf beschouwd niet vereist voor de wijziging van het kanaal. Naar het oordeel van de rechtbank is op de besluiten met betrekking tot die handhavingsverzoeken de Chw niet van toepassing.

10.8 Op grond van het voorgaande concludeert de rechtbank dat in de Invoeringswet Omgevingswet niet is voorzien in overgangsrecht voor een besluit als waarover het in deze zaak gaat. Verweerder heeft terecht aangevoerd dat, als hij opnieuw op de bezwaren van eisers zou moeten beslissen, dat op grond van het nieuwe (huidige) recht zal moeten worden gedaan.

10.9 De rechtbank stelt vast dat artikel 5.4 van de Waterwet per 1 januari 2024, als gevolg van de inwerkingtreding van de Omgevingswet, is vervallen.

Artikel 5.44, eerste lid, van de Omgevingswet bepaalt nu dat voor het uitvoeren van een project en het in werking hebben of in stand houden daarvan een projectbesluit *kan* worden vastgesteld. Een projectbesluit wordt vastgesteld door het dagelijks bestuur van het waterschap of gedeputeerde staten of door de minister die het aangaat, in overeenstemming met de minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties.

10.10 Dit betekent dat de plicht om voorafgaand aan de wijziging van een waterstaatswerk een projectplan vast te stellen sinds 1 januari 2024 inderdaad is gewijzigd in de bevoegdheid om daarvoor een projectbesluit te nemen. Het ontbreken van een projectplan kan dan niet meer worden aangemerkt als een overtreding, zodat er geen aanleiding meer is om te beoordelen of tegen het ontbreken van een projectplan handhavend moet worden opgetreden.

10.11 Voor zover eisers hebben aangevoerd dat een projectbesluit als bedoeld in artikel 5.44 van de Omgevingswet vergelijkbaar is met een projectplan als bedoeld in artikel 5.4 van de Waterwet, volgt de rechtbank dat niet. Het opstellen van een projectplan als bedoeld in artikel 5.4 betrof een verplichting, terwijl het opstellen van een projectbesluit als bedoeld in artikel 5.44 van de Omgevingswet een bevoegdheid is. Reeds hieruit volgt dat het projectbesluit een wezenlijk andere figuur is dan het projectplan. Verder blijkt dat bijvoorbeeld ook uit artikel 5.52, eerste lid, van de Omgevingswet, waarin is bepaald dat het projectbesluit het omgevingsplan wijzigt met regels die nodig zijn voor het uitvoeren en in werking hebben of in stand houden van het project. Een projectbesluit op grond van de Omgevingswet heeft heel andere gevolgen dan een projectplan op grond van de Waterwet had.

10.12 Ter zitting hebben eisers, onder verwijzing naar de conclusie van staatsraad advocaat-generaal mr. P.J. Wattel van 11 maart 20209, (subsidiar) nog aangevoerd dat, als in dit geval geen overgangsrecht van toepassing is, de hoofdregel is dat de nieuwe norm onmiddellijke werking heeft, tenzij dat in strijd is met algemene rechtsbeginselen. Daarvan is volgens eisers in dit geval sprake, omdat het niet toepassen van het oude recht volgens hen in strijd zou zijn met het rechtszekerheidsbeginsel. Ter onderbouwing hiervan hebben zij erop gewezen dat de handhavingsverzoeken al lange tijd geleden zijn ingediend en dat daar nu al heel lang niks mee is gedaan, omdat verweerder zich onbevoegd acht om daarop te beslissen, maar ze ook niet heeft doorgestuurd naar het waterschap. Ook hebben eisers de rechtbank gevraagd om exceptief te toetsen, omdat deze situatie niet door de wetgever kan zijn voorzien of beoogd, terwijl die voor hen onevenredige gevolgen heeft. De rechtbank neemt aan dat eisers hiermee hebben bedoeld te vragen om het overgangsrecht uit de Invoeringswet Omgevingswet exceptief te toetsen wegens strijd met het evenredigheidsbeginsel. Verder hebben eisers gesteld dat er wel degelijk een opvolger is van het projectplan, namelijk de omgevingsvergunning eigen dienst. Ook hebben zij ter zitting gewezen op de Omgevingsverordening Overijssel 2024.

10.13 Hierover overweegt de rechtbank dat de Invoeringswet Omgevingswet een wet in formele zin is. Bij de huidige stand van de rechtsontwikkeling staat het toetsingsverbod uit artikel 120 van de Grondwet eraan in de weg dat een (bepaling uit een) wet in formele zin wordt getoetst aan algemene rechtsbeginselen en (ander) ongeschreven recht.¹⁰ Verder ziet de rechtbank in wat eisers op dit punt hebben aangevoerd geen reden om te bepalen dat in dit geval het overgangsrecht uit de Invoeringswet Omgevingswet op grond van een contra-legen toepassing van het rechtszekerheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel buiten toepassing moet blijven.¹¹ Naar het oordeel van de rechtbank zijn de door eisers gestelde omstandigheden met betrekking tot de beslissing op hun handhavingsverzoeken tegen het ontbreken van een projectplan niet dusdanig ingrijpend dat het overgangsrecht uit de Invoeringswet Omgevingswet in dit geval buiten toepassing moet blijven. Verder hebben eisers niet aangetoond dat de omgevingsvergunning eigen dienst een met het projectplan vergelijkbare figuur zou zijn, waarvan kan worden aangenomen dat onderdeel 1 van de handhavingsverzoeken van 6 april 2021 daarop betrekking heeft. Ook hebben eisers met hun verwijzing naar de Omgevingsverordening Overijssel 2024 niet aannemelijk gemaakt noch is de rechtbank anderszins gebleken dat er, naast artikel 5.4 van de Waterwet, een andere, nog

bestaande wettelijke verplichting is voor het opstellen van een projectplan voor de wijziging van een waterstaatswerk.

10.14 Op grond van het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat eisers met deze procedure niet meer kunnen bereiken dat alsnog een projectplan als bedoeld in artikel 5.4 van de Waterwet wordt opgesteld voor de werkzaamheden die tussen 2011 en 2016 aan het kanaal zijn uitgevoerd.

Daargelaten of eisers bij zo'n projectplan belang zouden hebben gehad, volgt hieruit dat zij in ieder geval geen belang meer hebben bij de beoordeling van de beroepen tegen de bestreden besluiten.

10.15 Eventueel procesbelang volgt ook niet uit de door eisers gestelde schade als gevolg van de werkzaamheden aan het kanaal. Wat daar verder ook van zij, die schade is in ieder geval niet het gevolg van de bestreden besluiten, waarin verweerder alleen heeft beslist dat hij niet bevoegd is om te beslissen op onderdeel 1 van de handhavingsverzoeken van 6 april 2021.

10.16 Nu het op grond van het overgangsrecht van de Omgevingswet niet mogelijk is om alsnog een projectplan op te stellen, komt de rechtbank niet meer toe aan de vraag of eisers daar belang bij zouden hebben gehad in verband met een mogelijk verzoek om nadeelcompensatie op grond van artikel 7:14 van de Waterwet (zoals die bepaling tot 1 januari 2024 luidde).

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Omgevingswet".

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2024, 559

MK CRvB, 08-05-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:967](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Ziektewet (ZW) 19aa, 19ab

ZIEKTEWET. CORONAMAATREGELLEN. De rechtbank heeft terecht overwogen dat het Uvw niet hoefde te onderzoeken of in de geselecteerde functies kon worden voldaan aan de bijzondere eisen die in verband met de coronamaatregelen golden. Aangevallen uitspraak bevestigd.

4.4. De erven hebben in hoger beroep ten eerste aangevoerd dat de aan de schatting ten grondslag gelegde functies niet als algemeen geaccepteerde arbeid kunnen worden aangemerkt omdat het Uvw niet heeft onderzocht of op de datum in geding, 12 april 2020, in de functies kon worden voldaan aan de destijds geldende coronamaatregelen. Deze beroepsgrond slaagt niet. De rechtbank heeft terecht overwogen dat het Uvw niet hoefde te onderzoeken of in de geselecteerde functies kon worden voldaan aan de bijzondere eisen die in verband met de coronamaatregelen golden. In de systematiek van het CBBS wordt uitgegaan van de functieaspecten zoals die zijn vastgelegd bij de functieanalyse op een bepaalde datum, de zogenoemde actualisatiedatum. Deze gegevens blijven volgens artikel 9, aanhef en onder a, van het destijds geldende Schattingsbesluit 24 maanden geldig. Binnen deze 24 maanden hoeft het Uvw geen rekening te houden met eventuele wijzigingen die plaatsvinden in de (belasting van de) functie, bijvoorbeeld als gevolg van coronamaatregelen. Dit betekent ook dat bij de functieselectie buiten beschouwing dient te worden gelaten of een functie wegens de coronamaatregelen al dan niet feitelijk toegankelijk is, zoals appellant heeft gesteld.

Appellant wordt niet gevolgd in zijn standpunt dat de geselecteerde functies hierdoor onvoldoende realiteitswaarde hebben. Het CBBS bevat voorbeeldfuncties die theoretisch gezien kunnen worden uitgeoefend door mensen met een arbeidsbeperking, inclusief de belasting van die functies. Een functie wordt alleen in het CBBS opgenomen als de Standaard Beroepen Classificatie-code (SBC-code) waarbinnen de functie valt, een landelijke dekking heeft. Dat betekent dat er in alle vijf regio's één of meerdere functies actueel zijn. Hierdoor wordt de realiteitswaarde van de functies gewaarborgd. De feitelijke verkrijgbaarheid speelt daarbij geen rol. In dit verband heeft het Uvw terecht verwezen naar artikel 19ab, tweede lid, van de ZW, waarin is bepaald dat bij het vaststellen van de verdien capaciteit buiten beschouwing wordt gelaten of de verzekerde de arbeid feitelijk kan verkrijgen.

4.5. Ook de subsidiaire beroepsgrond slaagt niet. Uit 4.4 volgt dat de feitelijke verkrijgbaarheid van de aan de schatting ten grondslag gelegde functies geen rol speelt bij de arbeidsongeschiktheidsbeoordeling. Dit betekent dat deze omstandigheid evenmin reden kan zijn om de uitkomst van de schatting, oftewel het beëindigen van de uitkering, per een latere datum te effectueren.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB 2024, 560

CRvB, 17-05-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:984](#)

dagelijks bestuur van de Regionale Dienst Werk en Inkomen Kromme Rijn heuvelrug.

Participatiewet (PW) 43, 44

PARTICIPATIEWET. GEEN VERLENING BIJSTAND MET TERUGWERKENDE KRACHT.

Appellant heeft aangevoerd dat hij ervan uit is gegaan dat met de inschrijving van zijn partner en kinderen op zijn adres in de Brp de bijstand automatisch aangepast zou worden van alleenstaandennorm naar gehuwdennorm. Hij is in 2017 geplaatst in een asielzoekerscentrum en hij is onvoldoende bekend met de regelgeving in Nederland. Deze beroepsgrond slaagt niet. Het inschrijven in de Brp leidt niet automatisch tot aanpassing van de bijstandsnorm. Om in aanmerking te komen voor bijstand naar gehuwdennorm moet een daartoe strekkende aanvraag worden ingediend. Dat volgt uit artikel 43, eerste lid, van de PW. Onbekendheid met wet- of regelgeving is niet een bijzondere omstandigheid die rechtvaardigt dat toch bijstand met terugwerkende kracht wordt verleend. Dit is vaste rechtspraak. Aangevallen uitspraak bevestigd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB 2024, 561

MK CRvB, 10-04-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:727](#)

college van burgemeester en wethouders van Meppel.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:2 lid 1 aanhef en onder a

Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 (Wmo 2015)

WMO 2015. BUDGETHOUDERS. In dit geval is het belang van appellante niet rechtstreeks, maar alleen indirect, namelijk via haar contractuele relatie met de budgethouders, bij de besluiten betrokken. Conclusie is dat appellante niet is aan te merken als belanghebbende bij de besluiten.

4.2. Het enkele feit dat sprake is van een contractuele relatie tussen degene tot wie een besluit is gericht en een derde, betekent niet dat het belang van die derde bij dat besluit alleen al daarom als een afgeleid belang moet worden aangemerkt. Onderzocht moet worden of die derde los van die contractuele relatie ook een zelfstandig eigen belang heeft bij dat besluit.

4.3. De besluiten 1, 2 en 3 zijn gericht aan (voormalige) pgb-houders. Strekking van de besluiten is de verstrekking aan deze pgb-houders van zorg in natura. Het is in een situatie als deze zeker niet ondenkbaar dat de betrokken budgethouder zelf tevreden is met de uitkomst, dan wel zelf om die uitkomst heeft verzocht. Daarmee is de situatie anders dan die waarop bijvoorbeeld de uitspraak van de Raad van 5 maart 2019¹ betrekking had. Daarin werd immers (enkel) iets aan de budgethouder onthouden, namelijk de mogelijkheid om het toegekende budget te besteden bij de betrokken aanbieder. Daaraan ontleende de aanbieder een rechtstreeks belang. In dit geval is het belang van appellante niet rechtstreeks, maar alleen indirect, namelijk via haar contractuele relatie met de budgethouders, bij de besluiten betrokken. Conclusie is dat appellante niet is aan te merken als belanghebbende bij de besluiten.

4.4. Uit het voorgaande volgt dat appellante geen belanghebbende is in de zin van artikel 1:2, eerste lid, van de Awb bij de besluiten 1, 2 en 3. Het college had het bezwaar van appellante daarom niet-ontvankelijk moeten verklaren. [...]

Deze uitspraak is voorts opgenomen in deze nieuwsbrief onder het kopje "Algemeen bestuursrecht", JnB 2024, 543.

TOZO, NOW, TOFA

JnB 2024, 562

MK CRvB, 16-05-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:1005](#)

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Derde tijdelijke noodmaatregel overbrugging voor behoud van werkgelegenheid (NOW-3) 1, 3

NOW-3. BEGRIP "LOONSOM". Onder het begrip 'loonsom' zoals dat is gedefinieerd in artikel 1 van de NOW-3 wordt verstaan het loon van alle werknemers, behorende tot een loonheffingnummer. Dat het daarbij alleen kan gaan om loon van eigen werknemers van appellant volgt uit artikel 3, van de NOW-3. Daarin staat namelijk vermeld dat het doel van deze regeling is om werkgevers in staat te stellen om zo veel mogelijk werknemers in dienst te kunnen houden. De van het payrollbedrijf ingehuurd werknemers zijn geen eigen werknemers.

Niet in geschil is dat als de betalingen van appellant aan het payrollbedrijf niet worden meegeteld, de minister de tegemoetkoming van beide horecabedrijven juist heeft vastgesteld. Nu uit hetgeen hiervoor is overwogen volgt dat deze betalingen voor de bepaling van de hoogte van de NOW niet meetellen, slaagt het hoger beroep niet.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV

JnB 2024, 563

MK ABRS, 29-05-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2239](#)

college van burgemeester en wethouders van Rheden.

Algemene Plaatselijke Verordening Rheden (APV) 2:10A lid 1

APV. HANDHAVING. VERTROUWENSBEGINSEL. Last onder dwangsom weghalen hek. I.c. mocht appellant sub 1 de gerechtvaardigde verwachting hebben dat hij een hek van minder dan 1 meter hoog vergunningvrij op de aangewezen plek mocht plaatsen. Dat sprake is van gerechtvaardigde verwachtingen betekent niet dat daaraan altijd moet worden voldaan. Andere belangen, zoals het algemeen belang of de belangen van derden, kunnen zwaarder wegen. De Afdeling is in dit geval echter van oordeel dat het handhavend optreden door het college zodanig onevenredig is in verhouding tot de daarmee te dienen belangen dat van optreden in deze situatie moet worden afgezien.

[...] Moest het college afzien van handhaving op grond van het vertrouwensbeginsel?

[...] 4.6. [...] De Afdeling is met de rechtbank van oordeel dat de mededelingen van [medewerker buitendienst] en [vergunningverlener/plantoetsers] niet anders zijn uit te leggen dan dat [appellant sub 1] een hek mocht plaatsen op de door [medewerker buitendienst] aangewezen plek, zolang het hek niet hoger zou zijn dan de maximale hoogte van 1 meter. Er was dus sprake van een toezegging.

4.7. Ook heeft de rechtbank terecht overwogen dat die toezegging aan het college kan worden toegerekend. [...] [appellant sub 1] mocht dus de gerechtvaardigde verwachting hebben dat hij een hek van minder dan 1 meter hoog vergunningvrij op de aangewezen plek mocht plaatsen.

4.8. Dat sprake is van gerechtvaardigde verwachtingen betekent niet dat daaraan altijd moet worden voldaan. Andere belangen, zoals het algemeen belang of de belangen van derden, kunnen zwaarder wegen. De Afdeling is in dit geval echter van oordeel dat het college van handhaving had moeten afzien. Het college heeft aangevoerd dat het plaatsen van een hek op het pleintje de vrije doorstroom van het verkeer belemmert. De stoep naast het hekwerk blijft echter vrij begaanbaar en blijft even breed als de stoep aan de andere kant van de straat. Daarbij weegt de Afdeling ook mee dat [appellant sub 1] meermaals heeft aangeboden het hekwerk te verplaatsen tot achter de boom, zodat er meer ruimte op de stoep is en de blindengeleidestrook niet geblokkeerd wordt. Zolang de blindengeleidestrook begaanbaar blijft komen de belangen van derden door de plaatsing van het hek immers niet in het gedrang en weegt het belang van [appellant sub 1] bij het plaatsen van het hek zwaarder. Verder is van belang dat het college op de zitting heeft verklaard dat het plaatsen van een terras op het pleintje mogelijk wel een optie zou zijn. Volgens de Afdeling zou dit echter hetzelfde effect hebben als het plaatsen van een hek, namelijk dat voetgangers niet langer de kortste route

over het pleintje kiezen maar er via de stoep omheen lopen. Onder die omstandigheden weegt het belang van [appellant sub 1] bij het plaatsen van het hek zwaarder dan het belang van de doorstroom van het verkeer. Het handhavend optreden door het college is daarom zodanig onevenredig in verhouding tot de daarmee te dienen belangen dat van optreden in deze situatie moet worden afgezien. [...].

JnB 2024, 564

MK ABRS, 29-05-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2220](#)

college van burgemeester en wethouders van Gennep.

Algemene Plaatselijke Verordening gemeente Gennep 2020 (Apv) 5:6

APV. HANDHAVING. Last onder dwangsom omdat [appellant] in strijd met artikel 5:6 van de Apv drie aanhangers met kentekens en aanhangers langer dan 72 uur had geplaatst op een perceel. I.c. wordt geoordeeld dat uit het arrest van het Hof van Justitie van 21-12-2023, [ECLI:EU:C:2023:1020](#) niet de conclusie kan worden getrokken dat het college gehouden is met bebording op straat aan te geven waar opleggers langer dan drie achtereenvolgende dagen geparkeerd mogen worden. Ook volgt niet uit dit arrest dat het college de plicht heeft om te voorzien in beveiligde parkeerplaatsen. Voorts wordt geoordeeld dat artikel 5:6 van de Apv niet in strijd is met het non-discriminatieverbod. Artikel 5:6, eerste lid, van de Apv verbiedt 'een voertuig' langer dan gedurende drie achtereenvolgende dagen binnen de bebouwde kom op de weg te plaatsen of te hebben. De bepaling maakt geen onderscheid in het type voertuig en dus geldt de Apv-bepaling voor eenieder. In het tweede lid staat dat het college een ontheffing kan verlenen. Ook dit geldt voor eenieder. Op de zitting is vastgesteld dat [appellant] geen ontheffing heeft. Hoewel de lasten onder bestuursdwang en lasten onder dwangsom in de andere zaken allemaal zijn opgelegd wegens overtreding van artikel 5:6 van de Apv, zijn de lasten opgelegd voor verschillende opleggers of aanhangwagens, op verschillende locaties en op verschillende momenten. Van strijd met artikel 5:6 van de Awb is daarom geen sprake.

Zie in dit verband ook de uitspraken van de ABRS van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2024:2215](#), [ECLI:NL:RVS:2024:2216](#), [ECLI:NL:RVS:2024:2217](#), [ECLI:NL:RVS:2024:2218](#) en [ECLI:NL:RVS:2024:2219](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Huisvesting

JnB 2024, 565

ABRS, 29-05-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2242](#)

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:46 lid 3

HUISVESTING. BOETE. MATIGEN. Boete van € 20.500,- wegens het zonder vergunning onttrekken van een woning aan de woningvoorraad. In dit geval ziet de Afdeling aanleiding de boete te matigen vanwege de aard en ernst van de overtreding. [appellant] heeft de woning gekocht, zodat zijn dochter daar gedurende haar studie in zou kunnen wonen. Na de aankoop in februari 2019 is de woning eerst opgeknapt. In het voorjaar van 2019 heeft [appellant] de woning via een makelaar voor de verhuur aangeboden. Omdat op korte termijn geen huurder werd gevonden die de woning slechts enkele maanden wilde huren, heeft hij de woning in de zomer van 2019 aangeboden voor huizenruil op de website homeexchange.com. Het gezin dat de toezichthouders tijdens hun bezoek van 26 juli 2019 in de woning hebben aangetroffen, was het eerste dat in het kader van de huizenruil in de woning verbleef. Aan deze huizenruil heeft [appellant] geen geld verdiend. De woning is daarna niet meer aan toeristen verhuurd geweest en per 1 september 2019 voor de duur van een jaar (regulier) verhuurd. De Afdeling ziet in deze feiten en omstandigheden aanleiding de aan [appellant] opgelegde boete te matigen met 50%, tot een bedrag van € 10.250,-.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wegenverkeerswet

JnB 2024, 566

MK ABRS, 29-05-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2229](#)

Dienst Wegverkeer (hierna: RDW).

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 3:2

Wegenverkeerswet 1994

Regeling voertuigen (Regeling) 2.1

WEGENVERKEERSWET. KENTEKENBEWIJS. IDENTIFICATIE VOERTUIG. VIN. VERGEWISPLICHT. Afwijzing aanvraag afgifte Nederlands kentekenbewijs. De RDW heeft zich op het standpunt gesteld dat uit onderzoek is gebleken dat de carrosserie, een hoofdonderdeel, niet te identificeren is. I.c. wordt geoordeeld dat de RDW het besluit onzorgvuldig heeft voorbereid.

[...] 5. De RDW heeft bij besluit van [...] de aanvraag van [appellant] afgewezen. De RDW heeft zich op het standpunt gesteld dat uit onderzoek is gebleken dat de carrosserie, een hoofdonderdeel, niet te identificeren is. Een hoofdonderdeel is volgens de RDW niet te identificeren wanneer het door de fabrikant oorspronkelijk aangebrachte nummer op dit onderdeel verwijderd is geweest, of door beschadiging niet met zekerheid kan worden vastgesteld. Nu de carrosserie niet te identificeren is, kan er geen VIN voor het voertuig worden vastgesteld. [...]

[...] 7.2. Zoals hierboven onder 7 is opgenomen, heeft [appellant] onder meer het standpunt ingenomen dat de RDW niet op het advies van de deskundige van het LIV mag afgaan, omdat uit een röntgenfoto blijkt dat er geen andere cijfers onder de cijfers [...] zijn gevonden. De RDW heeft

daarover desgevraagd op de zitting aangegeven dat onderzocht behoort te worden of een VIN wel of niet door de fabrikant is aangebracht, hetgeen geschiedt door onderzoek van een deskundige en niet door het maken van een röntgenfoto. De rapportages die door [appellant] zijn ingebracht zijn niet afkomstig van deskundigen die deskundig zijn ten aanzien van voertuigidentificatie.

7.3. De deskundige van het LIV heeft, op 25 november 2022, zijn reactie en opmerkingen op het contra-expertiserapport van Dekra per e-mail toegezonden aan de RDW. Ten aanzien van het meten van de dikte van de plaat met behulp van ultrasoon is de navolgende tekst ingevoegd. [...]

7.4. De Afdeling constateert dat daarmee ook van de zijde van de RDW is aangegeven dat met een digitale röntgenopname kan worden waargenomen of er bewerkingen in de staalplaat zijn uitgevoerd, waarbij afwijkingen in de structuurdoorsnede zijn ontstaan. [appellant] heeft een verklaring overgelegd dat uit röntgenonderzoek is gebleken dat het nummer [...] het originele VIN is. [appellant] heeft hiermee, in het licht van het feit dat zo'n onderzoek dus naar ook van de zijde van de RDW is aangegeven, helderheid kan verschaffen, een concreet aanknopingspunt voor twijfel aan de juistheid van het advies naar voren gebracht. Dit had voor de RDW daarom aanleiding moeten zijn nader onderzoek te laten verrichten naar de staalplaat waarop VIN [...] is aangetroffen, in het bijzonder door het maken van een digitale röntgenopname. Door dit achterwege te laten heeft de RDW het besluit van 29 juli 2022 genomen in strijd met artikel 3:2 van de Awb, waarin staat dat een besluit zorgvuldig moet worden voorbereid.

Het betoog slaagt. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB 2024, 567

MK ABRS, 29-05-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2146](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Gezinsherenigingsrichtlijn 3, 10, 17

EVRM 8

Vw 2000 29 lid 2 b

NAREIS. Toepassing jongvolwassenenbeleid in nareiszaken.

3. Deze uitspraak gaat over de toepassing van het jongvolwassenenbeleid, neergelegd in paragraaf B7/3.8.1 van de Vc 2000. De staatssecretaris gebruikt het jongvolwassenenbeleid om vast te stellen of tussen een meerderjarig kind en zijn ouder(s) familie- of gezinsleven bestaat als bedoeld in artikel 8 van het EVRM zonder dat de staatssecretaris daarvoor bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist (zie hierna stap 2). Als een meerderjarig kind geen geslaagd beroep kan doen op het jongvolwassenenbeleid, beoordeelt de staatssecretaris volgens paragraaf B7/3.8.1 van de Vc 2000 of dat kind en zijn ouder(s) familie- of gezinsleven hebben op grond van het vereiste van bijkomende elementen van afhankelijkheid (zie hierna stap 3). De Afdeling heeft het beoordelings- en toetsingskader voor bijkomende elementen van afhankelijkheid uiteengezet in haar uitspraak van 27 maart 2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1188](#), onder 4 tot en met 5.4.

3.1. Het jongvolwassenenbeleid geldt in nareiszaken en reguliere zaken. In deze uitspraak gaat de Afdeling in op de toepassing van het jongvolwassenenbeleid in nareiszaken. In nareiszaken beroept een meerderjarig kind zich op het jongvolwassenenbeleid als dat kind gezinshereniging wil op grond van artikel 29, tweede lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 met zijn in Nederland verblijvende ouder(s). Bij inwilliging van een nareisaanvraag verleent de staatssecretaris een afgeleide verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd of een mvv met het oog op die verblijfsvergunning. In de uitspraak van vandaag, [ECLI:NL:RVS:2024:2145](#), in zaak nr. 202103800/1/V1 gaat de Afdeling in op de toepassing van het jongvolwassenenbeleid in reguliere zaken. In reguliere zaken beroepen betrokkenen zich op het jongvolwassenenbeleid als zij gezinshereniging beogen op grond van artikel 8 van het EVRM in samenhang gezien met artikel 14 van de Vw 2000 en artikel 3.13, tweede lid, van het Vb 2000. Bij inwilliging van een reguliere aanvraag verleent de staatssecretaris een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd voor verblijf als familie- of gezinslid of een mvv met het oog op die verblijfsvergunning. [...]

Samenvatting

10. De staatssecretaris beoordeelt eerst of hij een nareisaanvraag voor gezinshereniging van een meerderjarig kind en zijn ouder(s) inhoudelijk kan behandelen. Dat doet hij aan de hand van de zogeheten 'formele vereisten' (stap 1). Vervolgens beoordeelt hij of familie- of gezinsleven bestaat als bedoeld in artikel 8 van het EVRM zonder dat hij daarvoor bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist (stap 2). Hij maakt die beoordeling aan de hand van het jongvolwassenenbeleid in paragraaf B7/3.8.1 van de Vc 2000. Dat beleid kent vier cumulatieve vereisten. Bij de beoordeling of een meerderjarig kind aan die vereisten voldoet en bij de beoordeling van zogenoemde contra-indicaties die er volgens de staatssecretaris op kunnen wijzen dat een meerderjarig kind geen familie- of gezinsleven meer heeft met zijn ouder(s), moet de staatssecretaris ingaan op de voor dat vereiste of die contra-indicatie relevante individuele omstandigheden. Verder

moet de staatssecretaris rekening houden met de vluchtsituatie en de door het Hof gegeven uitleg van het begrip 'ten laste komen van' in de zin van artikel 10, tweede lid, van de Gezinsherenigingsrichtlijn. De staatssecretaris gaat over tot inwilliging van de nareisaanvraag, wanneer een vreemdeling aan het jongvolwassenenbeleid voldoet. Als een meerderjarig kind niet voldoet aan het jongvolwassenenbeleid, beoordeelt de staatssecretaris of het meerderjarig kind en zijn ouder(s) familie- of gezinsleven hebben gelet op bijkomende elementen van afhankelijkheid (stap 3). De staatssecretaris gaat ook over tot inwilliging van de nareisaanvraag, wanneer er tussen de desbetreffende vreemdeling en referent bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn. Als de staatssecretaris zich op het standpunt stelt dat tussen een vreemdeling en referent geen familie- of gezinsleven bestaat op grond van het jongvolwassenenbeleid én ook niet op grond van bijkomende elementen van afhankelijkheid, dan hoeft hij geen belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM te maken en wijst hij de aanvraag af. Als de staatssecretaris een individuele beoordeling heeft gemaakt om vast te stellen of familie- of gezinsleven bestaat tussen een meerderjarig kind en zijn ouder(s) als bedoeld in artikel 8 van het EVRM, dan is die beoordeling in overeenstemming met de beoordeling die artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn voorschrijft.

Zie in dit verband ook de uitspraak van de Afdeling van 29 mei 2024, met zaaknummers 202205506/1, [ECLI:NL:RVS:2024:2147](#).

JnB 2024, 568

MK ABRS, 29-05-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2145](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Gezinsherenigingsrichtlijn 3, 17

EVRM 8

Vw 2000 14

Vb 2000 3.13

REGULIER. Toepassing jongvolwassenenbeleid in reguliere vreemdelingenzaken.

Samenvatting

11. De staatssecretaris beoordeelt eerst of hij een aanvraag voor gezinshereniging van een meerderjarig kind en zijn ouder(s) inhoudelijk kan behandelen. Dat doet hij aan de hand van de zogeheten 'formele vereisten' (stap 1). Vervolgens beoordeelt hij of familie- of gezinsleven bestaat als bedoeld in artikel 8 van het EVRM zonder dat hij daarvoor bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist (stap 2). Hij maakt die beoordeling aan de hand van het jongvolwassenenbeleid in paragraaf B7/3.8.1 van de Vc 2000. Dat beleid kent vier cumulatieve vereisten. Bij de beoordeling of een meerderjarig kind aan die vereisten voldoet en bij de beoordeling van zogenoemde contra-indicaties die er volgens de staatssecretaris op kunnen wijzen dat een meerderjarig kind geen familie- of gezinsleven meer heeft met zijn ouder(s), moet de staatssecretaris ingaan op de voor dat vereiste of die contra-indicatie relevante individuele omstandigheden. Als een meerderjarig kind niet voldoet aan het jongvolwassenenbeleid, beoordeelt de staatssecretaris of het meerderjarig kind en zijn ouder(s) of overige gezinsleden familie- of gezinsleven hebben gelet op bijkomende elementen van afhankelijkheid (stap 3). Als de staatssecretaris zich op het standpunt stelt dat tussen betrokkenen familie- of gezinsleven bestaat, maakt hij een belangenafweging tussen het belang van betrokkenen bij familie- of gezinsleven in Nederland en het belang van Nederland bij een beperkt toelatingsbeleid (stap 4). De staatssecretaris willigt de aanvraag in als die belangenafweging in het voordeel van betrokkenen uitvalt. Als de staatssecretaris zich op het

standpunt stelt dat tussen betrokkenen geen familie- of gezinsleven bestaat op grond van het jongvolwassenenbeleid én ook niet op grond van bijkomende elementen van afhankelijkheid, dan hoeft hij eerdergenoemde belangenafweging niet te maken en wijst hij de aanvraag af. Als de staatssecretaris een individuele beoordeling heeft gemaakt om vast te stellen of familie- of gezinsleven bestaat tussen een meerderjarig kind en zijn ouder(s) als bedoeld in artikel 8 van het EVRM, dan is die beoordeling in overeenstemming met de beoordeling die artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn voorschrijft.

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB 2024, 569

MK ABRS, 29-05-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2230](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2011/95/EU 5 lid 3

ASIEL. Deelname aan demonstraties tegen Iraanse regime om indruk te wekken dat de vreemdeling politiek actief is. Het verbod van misbruik van recht is een algemeen beginsel van Unierecht is dat ook binnen het vreemdelingenrecht kan worden toegepast.

Inleiding

1. De vreemdeling is een etnisch Arabier (Ahwazi) met de Iraanse nationaliteit. Deze procedure gaat over zijn tweede asielaanvraag. Een eerder besluit van 19 december 2018 op deze aanvraag is vernietigd, omdat de staatssecretaris niet deugdelijk had gemotiveerd waarom de vreemdeling door zijn deelname aan pro-Ahwazi demonstraties in Nederland niet in de negatieve belangstelling van de Iraanse autoriteiten is komen te staan.

1.1. De staatssecretaris heeft op 4 november 2021 een nieuw besluit genomen. Daarin stelt hij zich op het standpunt dat geloofwaardig is dat de vreemdeling in Nederland aan ten minste één demonstratie tegen het Iraanse regime heeft meegedaan. Omdat daardoor bij terugkeer naar Iran een reëel risico op schending van artikel 3 van het EVRM dreigt, zal de staatssecretaris de vreemdeling niet uitzetten naar Iran. Toch heeft de staatssecretaris de asielaanvraag afgewezen, omdat er sprake is van misbruik van recht. De vreemdeling heeft met zijn deelname aan de demonstratie alleen de indruk willen wekken dat hij politiek actief is om zo in aanmerking te komen voor een verblijfsvergunning. Een dergelijke vorm van misbruik wordt niet getolereerd, aldus de staatssecretaris. Hij verwijst daartoe naar de arresten van het Hof van Justitie van 22 november 2017, Cussens, [ECLI:EU:C:2017:881](#), en van 6 februari 2018, Altun, [ECLI:EU:C:2018:63](#), waaruit volgens hem het bestaan van een algemeen geldend Unierechtelijk beginsel van verbod van misbruik van recht kan worden afgeleid. [...]

4. [...] De rechtsvraag die in deze zaak voorligt, is of, hoewel Nederland artikel 5, derde lid, van de Kwalificatierichtlijn niet heeft geïmplementeerd, aan het Unierecht, zoals nader geduid in de arresten Cussens en Altun, een algemeen beginsel van verbod van misbruik van recht kan worden ontleend op grond waarvan de staatssecretaris een asielaanvraag kan afwijzen in situaties waarin de risico's bij terugkeer zijn gelegen in omstandigheden die een vreemdeling zelf buiten zijn land van herkomst heeft gecreëerd. [...]

5.2. Hoewel geen van deze arresten gaat over het asielrecht, volgt daaruit dat rechtzoekenden in het algemeen geen rechten aan het Unierecht kunnen ontleen als er sprake is van misbruik van

deze rechten. Verder heeft het Hof in de arresten Cussens en Altun uitdrukkelijk overwogen dat het verbod van misbruik van recht tot de algemene beginselen van het Unierecht behoort en moet worden nageleefd. Omdat deze beginselen van het Unierecht een algemeen karakter hebben en het asielrecht binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt, acht de Afdeling de rechtspraak van het Hof van Justitie over het verbod van misbruik van recht ook van toepassing binnen het asielrecht.

5.3. De Afdeling zal vervolgens ingaan op de vraag of het algemene beginsel van verbod van misbruik van recht ook kan worden toegepast in de situatie waarin de Nederlands wetgever een specifieke misbruikbepaling in het asielrecht, hier neergelegd in artikel 5, derde lid, van de Kwalificatierichtlijn, bewust niet heeft geïmplementeerd.

5.4. Volgens de rechtspraak van het Hof hebben de algemene beginselen van Unierecht een grondwettelijk karakter. [...] Hierdoor staan algemene beginselen van Unierecht hoger in hiërarchie dan secundaire Unieregelgeving, zoals een richtlijn. Gelet op deze normenhiërarchie, is de Afdeling van oordeel dat de toepassing van het algemene Unierechtelijke beginsel van verbod van misbruik van recht niet afhankelijk is van een specifieke secundaire en facultatieve Unieregeling, zoals in dit geval artikel 5, derde lid, van de Kwalificatierichtlijn. Hetzelfde geldt daarmee voor het niet omzetten van een dergelijke bepaling.

5.5. Dit oordeel wordt bevestigd door de rechtspraak van het Hof. Zo volgt uit het arrest van 26 februari 2019, N Luxemburg 1, [ECLI:EU:C:2019:134](#), punten 96 tot en met 98, 102, 105 en 111, dat het ontbreken van een nationale of verdragsrechtelijke antimisbruikbepaling er voor de verwijzende rechter niet aan in de weg staat om op grond van het algemene beginsel van Unierecht misbruik aan te nemen, ook al is een specifieke antimisbruikbepaling in een toepasselijke richtlijn voorhanden. Dat betekent dat het algemene Unierechtelijke beginsel van verbod van misbruik van recht van toepassing is naast en in aanvulling op eventuele regelingen hierover in secundaire Unieregelgeving. Dit is niet anders als een lidstaat ervoor heeft gekozen om secundaire Unieregelgeving die invulling geeft aan dit beginsel, niet om te zetten in nationaal recht, zoals hier het geval. Uit dit beginsel volgt dat een lidstaat de toepassing van de Unierechtelijke bepalingen moet weigeren als zij niet worden ingeroepen ter verwezenlijking van de doelstellingen van deze bepalingen, maar om een Unierechtelijk voordeel te verkrijgen terwijl slechts formeel voldaan is aan de voorwaarden om op dit voordeel aanspraak te maken (zie het arrest N Luxemburg 1, punt 98). Anders dan de rechtbank heeft overwogen, is er daarom geen strijd met het verbod op omgekeerde rechtstreekse verticale werking van artikel 5, derde lid, van de Kwalificatierichtlijn. De weigering van een recht uit een richtlijn door de nationale autoriteiten is het gevolg van de vaststelling dat sprake is van strijd met het algemene beginsel van verbod van misbruik (zie het arrest N Luxemburg 1, punt 119).

5.6. De Afdeling leidt uit het voorgaande af dat, ook al heeft de Nederlandse wetgever ervoor gekozen om artikel 5, derde lid, van de Kwalificatierichtlijn niet om te zetten in nationale wetgeving, dit de staatssecretaris niet belet om het algemeen geldende Unierechtelijke beginsel van verbod van misbruik van recht te betrekken bij de beoordeling en dat dit de rechter evenmin belet om daaraan te toetsen. Dit beginsel is immers hoe dan ook van toepassing wanneer de situatie binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt.

5.7. Dit betekent ook dat het algemeen geldende Unierechtelijke beginsel van verbod van misbruik van recht niet alleen ziet op situaties die binnen de reikwijdte van artikel 5, derde lid, van de Kwalificatierichtlijn vallen, maar ook daarbuiten kan worden toegepast zoals bijvoorbeeld in een procedure over een eerste aanvraag en over het verlenen van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals hier ook aan de orde.

De Afdeling merkt daarbij op dat de toepassing van dit beginsel geen afbreuk kan doen aan het beginsel van non-refoulement zoals vastgelegd in artikel 3 van het EVRM en de artikelen 4 en 19, tweede lid, van het EU Handvest.

5.8. De staatssecretaris betoogt dan ook terecht dat de rechtbank niet heeft onderkend dat het niet implementeren van artikel 5, derde lid, van de Kwalificatierichtlijn, niet aan toepassing van het algemene Unierechtelijke beginsel van verbod van misbruik van recht in de weg staat. De grief slaagt.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2024, 570

MK ABRS, 28-05-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2181](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59

VREEMDELINGENBEWARING. Een tijdelijke plaatsing in een politiecel mag niet langer dan 24 klokuren duren. De termijn eindigt op het moment waarop de vreemdeling de politiecel heeft verlaten.

1.1. Uit rechtspraak van de Afdeling volgt dat de staatssecretaris na de inbewaringstelling enige tijd moet worden gegund om een plaats in een speciale inrichting voor vreemdelingenbewaring en het vervoer daarnaartoe te regelen. Een termijn van 24 uur is daarvoor in ieder geval acceptabel. De Afdeling wijst op haar uitspraak van 13 augustus 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:1813](#), onder 4.2.

In de nu voorliggende zaak gaat het over de vraag wat onder '24 uur' moet worden verstaan: zijn dat 24 klokuren of is dat een kalenderdag? Ook gaat deze uitspraak over de vraag wanneer deze termijn eindigt: is dat bij het verlaten van de politiecel of bij aankomst in de speciale inrichting voor vreemdelingenbewaring? [...]

Beoordeling: wat moet onder '24 uur' worden verstaan?

3. Vreemdelingenbewaring moet in een speciale inrichting ten uitvoer worden gelegd. Een uitzondering op die algemene regel is dat tijdelijke plaatsing in een politiecel is toegestaan om het vervoer naar en de plaatsing in die inrichting te regelen. Die uitzondering moet wel beperkt worden uitgelegd. Dit volgt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie. De Afdeling wijst op punt 97 van het arrest van het Hof van 10 maart 2022, Landkreis Gifhorn, [ECLI:EU:C:2022:178](#). Het maximaal toegestane verblijf van 24 uur, zoals volgt uit de uitspraak van de Afdeling van 13 augustus 2021, is de beperkte uitleg van die uitzondering. Een ruimere uitleg van die termijn dan 24 klokuren verhoudt zich niet tot het beperkte karakter van de uitzondering. Verder wijst de Afdeling erop dat het woord 'uur' ook in de Vw 2000 wordt gebruikt en daar ook wordt opgevat als klokuur. De Afdeling wijst op het gebruik van 'zes uren' in het tweede en derde lid en de 'acht en veertig uren' in het vierde lid van artikel 50 van de Vw 2000. Gelet hierop moet de termijn van 24 uur worden opgevat als 24 klokuren. [...]

Beoordeling: wanneer eindigt de termijn?

4. De staatssecretaris klaagt echter terecht over het oordeel van de rechtbank dat de termijn doorliep totdat de vreemdeling in detentiecentrum Rotterdam werd geplaatst. In de eerdergenoemde uitspraak van 16 november 2022 heeft de Afdeling overwogen dat tijdelijke plaatsing in een politiecel is toegestaan om het vervoer naar en de plaatsing in een gespecialiseerde inrichting voor

vreemdelingenbewaring te regelen. Uit deze bewoordingen blijkt dat de taak van de staatssecretaris in zoverre beperkt is tot het organiseren van de verblijfplaats van de vreemdeling in de gespecialiseerde inrichting en het transport daarnaartoe. De feitelijke uitvoering van dat transport is geen onderdeel van de tijdelijke plaatsing in een politiecel. Voor de duur van dat transport geldt immers een afzonderlijke termijn. De Afdeling wijst op haar uitspraak van 31 december 2004, [ECLI:NL:RVS:2004:AS2587](#), onder 2.2.2. De beoordeling of een vreemdeling te lang in een politiecel heeft verbleven is afhankelijk van het moment van de inbewaringstelling en het moment waarop de vreemdeling, na opheffing van de inbewaringstelling of in verband met transport naar een gespecialiseerde inrichting, de politiecel heeft verlaten. De staatssecretaris klaagt terecht dat de rechtbank dit niet heeft onderkend.

JnB 2024, 571

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 24-05-2024, [ECLI:NL:RBDHA:2024:7937](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59 lid 1 a

VREEMDELINGENBEWARING. GEBRUIK HANDBOEIEN. De rechtbank acht het standaardmatig aannemen van een veiligheidsrisico bij de overbrenging van vreemdelingen en het standaardmatig aanleggen van handboeien in de onderhavige procedure zodanig ernstig dat in de onderhavige procedure de belangenafweging in het voordeel van eiser uitvalt. De rechtbank betreft hierbij dat een aanvullend proces-verbaal is opgemaakt waarin feiten en omstandigheden worden benoemd op grond waarvan eiser wellicht geboeid had mogen worden en daarbij de suggestie wordt gewekt dat al deze feiten en omstandigheden bekend zou zijn geweest voorafgaand aan het aanleggen van de boeien en de beslissing om aldus te handelen ook op deze feiten en omstandigheden is gebaseerd. De rechtbank overweegt dat de met inbewaringstelling gemoeide belangen niet in redelijke verhouding staan tot de ernst van het door de rechtbank vastgestelde gebrek en de daardoor geschonden belangen, zodat het niet naleven van artikel 22 van de Ambtsinstructie, gelet op artikel 94, zesde lid, van de Vw 2000, de oplegging van de bewaringsmaatregel onrechtmatig maakt.

JnB 2024, 572

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 24-05-2024, [ECLI:NL:RBDHA:2024:7938](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59 lid 1 a

VREEMDELINGENBEWARING. Indien enkel een naam- en functiestempel wordt gezet onder de maatregel van bewaring is niet te controleren of de stempel is gezet door degene wiens naam en functie wordt gestempeld en of de maatregel dus bevoegd is opgelegd en getekend en is niet na te gaan hoe laat deze stempel-ondertekening heeft plaatsgevonden en of er een getekende maatregel is uitgereikt. De rechtbank verricht geen belangenafweging maar acht de maatregel van aanvang af onrechtmatig.

[Naar inhoudsopgave](#)

Overig

JnB 2024, 573

MK ABRS, 29-05-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2160](#)

minister van Buitenlandse Zaken.

Awb 1:3

AANVRAAG AFGHANEN OVERKOMST NAAR NEDERLAND. Het stellen van een datum waarvoor een melding of hulpverzoek moet zijn gedaan, is niet onredelijk. De minister beroept zich in het kader van de speciale voorziening terecht op het belang van een duidelijke afbakening, die hanteerbaar en eindig is. In het licht daarvan heeft de rechtbank, anders dan [appellant] betoogt, terecht geoordeeld dat de minister zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat hij om deze reden niet valt onder de speciale voorziening. De minister hoefde dus niet te beoordelen of [appellant] daadwerkelijk als bewaker van ASG heeft gewerkt voor de Nederlandse krijgsmacht.

[Naar inhoudsopgave](#)